

BALOGH ANDREA: MESE AZ ESŐCSEPPRŐL

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis esőcsepp. Boldogan éldegélt egy nagy felhőben a többi kisebb, nagyobb esőcseppel. Mivel még kicsi volt, csak nézhette, ahogy a nagyok készülődtek. A többiek, akik már elég nagyok lettek ahhoz, hogy útnak induljanak a Föld felé, szépen sorakoztak, s várták, hogy amikor arra jelt kapnak, elrugaszkodhassanak a felhő széléről, s kezdetét vehesse számukra a nagy kaland. Suttogták a nagyon öreg esőcseppek, akik még sohasem hagyták el a felhőt, hogy odalent a Földön minden más. Odalent élnek növények, állatok, emberek, akik testüket tudják táplálni az esőcseppekkel.

Minden nagyon izgalmasnak ígérkezett és a kis esőcsepp alig várta, hogy ő is elég nagy legyen, s útnak indulhasson a Földre. S egyszer csak elérkezett a nagy Nap.

A sötét felhők összegyülekeztek az égen, s látszott, hogy tanácskoznak. Majd döntöttek: A növények nagyon szomjasok, muszáj segíteni nekik. Így egyszer kétszer villámlott az ég, mintegy kiadva a parancsot az esőcseppeknek az ugrásra.

A kis esőcsepp is ugorhatott. Hú, de fújt szembe a szél, amíg esett lefelé a Föld felé. De már fentről érezte, hogy Földanya szeretettel fogja fogadni. Amikor elérte a Földet, egy erdőben találta magát, sok ezer társával együtt. De szép volt az a sok zöld! Leveleknek hívták őket, hallotta a társaitól. Földanya mélyen magába szívta az esőcseppeket. Boldogan fogadta őket, hiszen tudta, hogy az éltető víz fontos az állatok és a szeretett növényei számára.

Sok kis társa elérte a földi teremtményeket, de a kis esőcsepp tovább sietett. Mindent látni akart. A nagy sietésnek egy öreg tölgyfa állta útját. Köszönöm, drága Földanya, pont erre van nagyon szükségem, sóhajtott a tölgyfa. A kis esőcsepp hirtelen húzást érzett, s ez az erő a tölgyfa gyökerei felé húzta őt. Kicsit meg is ijedt, de a kíváncsiság erősebb volt. Meg akarta nézni, merre visz majd az útja. A gyökereken át utazott, fel, egészen a levelekig. Ott testének kis részét szeretettel odaadta a tölgyfa leveleinek, a majd visszautazott a földbe. A földben nehéz volt utat törnie magának, tovább és tovább, de végül sikerült, s egy kis patakhoz érkezett. Gyere, utazz velünk! – Kiáltották a patakban lévő vízcseppek. A kis esőcsepp nagyon szerette a kalandot, így beleugrott a patakba. a kis patak végig folyt az erdőn, egy tisztáson, majd egy réten. Mindenhol elmaradoztak a patak szélén sodródó

vízcseppek, segítettek a növényeknek és az állatoknak szomjukat oltani. Egyszer csak egy nagy folyóhoz értek, s vele folytatták az útjukat. Majd a folyó a tengerbe ömlött.

Hú, de sokan lettek a vízcseppek. Most már nagyon különbözőek voltak. Volt, aki virág alakot vett fel, volt, aki gömb alakot, de mindig érezték, hogy ők összetartoznak, ők egyek. A kis esőcsepp ebben a nagy tengerben el kezdett vágyakozni a felhő után, ahonnan elindult.

Az volt az igazi otthona, hiányoztak a megszokott társai. Vágyakozva nézett az égre, de sajnos nem látta őket. Bárcsak segítene nekem valaki, hogy hazakerülhessek! - sóhajtott. Egyik nap közel került a felszínhez, túl sokáig nézte az eget, s nem vette észre, hogy a melegen sütő nap a kis testét megváltoztatja. A napocska hatására teste párologni kezdett, egyre kisebb lett. Amikor már olyan kicsi lett, hogy a szellő szárnyára tudta kapni, érezte, hogy elemelkedik a tengertől, s elindul felfelé az égbe.

Nagyon furcsa érzés volt, kicsit meg is ijedt, mert nem szeretett újra ilyen kicsi lenni. Nem tudott ellenszegülni a szélnek, így átadta magát, történjen, aminek történnie kell. Utazott a szél hátán, egyre magasabbra és magasabbra. Már nem akarta irányítani az utazást, sőt el is kezdte élvezni a repülést. Egyszer csak felbukkant előtte az otthona. A nagy felhő hívogatóan várt rá, s a felhő szélén ott voltak a barátai, ismerősei, ott várta a családja! Elkapták, és magukhoz ölelték. Hazaérkezett! Újra otthon volt! De jó érzés is volt itt lenni! Tudta, hogy majd újra el fog indulni, hogy segítsen Földanyának, de most már biztos volt benne, hogy újra és újra hazatérhet majd, megpihenni.

Mindenhol jó, de legjobb otthon!

Forrás: <https://azeletajandeka.hu/mese-az-esocsepprol/>